

Sbírka zákonů republiky Československé

Částka 68.

Vydána dne 26. října 1949.

Cena Kčs 5.—

OBSAH:

(219.—223.) **219.** Nařízení o hospodářském zabezpečení církve římsko-katolické státem. — **220.** Nařízení o hospodářském zabezpečení církve československé státem. — **221.** Nařízení o hospodářském zabezpečení evangelických církví státem. — **222.** Nařízení o hospodářském zabezpečení církve pravoslavné státem. — **223.** Nařízení o hospodářském zabezpečení náboženských společností státem.

219.

Vládní nařízení ze dne 18. října 1949

o hospodářském zabezpečení církve římsko-katolické státem.

Vláda republiky Československé nařizuje podle zákona ze dne 14. října 1949, č. 218 Sb., o hospodářském zabezpečení církví a náboženských společností státem:

§ 1.

(1) Duchovní jsou zaměstnanci církve.

(2) Osobní požitky duchovních poskytuje stát, pokud s jeho souhlasem působí v duchovní správě, církevní administrativě nebo v ústavech pro výchovu duchovních.

§ 2.

(1) Duchovní působící v duchovní správě jest světský nebo řeholní duchovní, který se souhlasem státu vykonává buď samostatně nebo pomocně duchovní správu v určitém farním obvodu na místě zřízeném se státním souhlasem.

(2) Duchovní správou se rozumí duchovenská péče o katolíky určitého farního obvodu, jakož i výkon církevních úkonů z ní plynoucích.

(3) Pomocní duchovní mohou být ustanoveni, vyžadují-li to potřeby duchovenské péče (rozsáhlost farního obvodu, početnost farníků, pastorece ve veřejných ústavech, na př. v nemocnicích a pod.).

§ 3.

Duchovní působící v církevní administrativě jsou duchovní zaměstnaní se souhlasem státu v konsistořích a členové kapitul na místech zřízených se státním souhlasem.

§ 4.

Duchovní působící v ústavech pro výchovu duchovních jsou duchovní působící se souhlasem státu jako učitelé bohosloveckých učilišť a jako činovníci v kněžských seminářích na místech zřízených se státním souhlasem.

§ 5.

(1) Za místa zřízená se státním souhlasem se považují ta místa, která Státní úřad pro věci církevní po slyšení příslušného církevního orgánu za taková prohlásí.

(2) Zřízení nových míst vyžaduje souhlas Státního úřadu pro věci církevní v dohodě s ministerstvem financí.

§ 6.

Duchovním, kteří jsou činní jinak než je uvedeno v § 1, odst. 2, může Státní úřad pro věci církevní v dohodě s ministerstvem financí po slyšení příslušného církevního orgánu přiznati osobní požitky, požádají-li o to písemně.

§ 7.

(1) Na místa zřízená se státním souhlasem mohou být ustanoveni a osobní požitky podle tohoto nařízení mohou pobírat jen duchovní, kteří jsou českoslovenští státní občané, státně spolehliví, bezúhonní a vyhovují i jinak všeobecným podmínkám pro přijetí do státní služby.

(2) V případech hodných zvláštního zřetele povoluje Státní úřad pro věci církevní výjimku, pokud jde o československé státní občanství, a to na žádost duchovního nebo příslušného církevního orgánu aneb z moci úřední.

§ 8.

(1) Osobní požitky duchovních uvedených v § 1, odst. 2 tvoří základní plat, hodnostní přídavek a odměna za vyšší výkon. Vyplácejí se stejně jako služební příjmy státních zaměstnanců.

(2) Duchovním, kteří zastávají úřad spojený se zvláštní odpovědností, může být přiznán hodnostní přídavek. Mimořádné pracovní zatížení duchovního, jeho veřejná činnost, jakož i jeho podíl na budovatelském úsilí pracujícího lidu mohou býti zhodnoceny odměnou za vyšší výkon.

§ 9.

(1) Základní plat činí 36.000.— Kčs ročně a zvyšuje se po každých třech letech započitatelné služební doby o 3.600.— Kčs ročně, nejvýše však celkem dvanáctkrát.

(2) Započitatelnou služební dobou se rozumí doba ztrávená v jakékoliv církevní funkci, ve veřejné nebo vojenské službě a ve službě soukromé, a to ve stejném rozsahu jako u státních zaměstnanců.

(3) Základní plat se snižuje o jiný stálý příjem, jehož duchovní požívá z veřejných prostředků. Toto ustanovení se nevztahuje na odměny za výkon duchovenské péče ve veřejných ústavech, na odměny za vyučování náboženství na školách, na platy členů vlády, sboru pověřenců, Národního shromáždění, Slovenské národní rady a na odměny členů národních výborů.

§ 10.

Duchovním náleží dávky na děti osvojené a na schovance obdobně podle předpisů platných pro státní zaměstnance.

§ 11.

(1) Pro přiznání hodnostního přídavku zařazují se duchovní podle míry odpovědnosti a podle významu zastávaného úřadu do těchto stupnic:

- I. samostatní duchovní správce, duchovní s funkcí dozorců a úředníci konsistoří;
- II. představení kněžských seminářů, učitelé bohosloveckých učilišť, konsistorní kanceléři, ordinariátní sekretáři a sídelní kanovníci;

III. dignitáři kapitul, generální a kapitulní vikáři, světící biskupové a opati;

IV. arcibiskupové, diecéšní biskupové a apoštolští administrátoři.

(2) Hodnostní přídavek činí ročně:

v I. stupnici . . .	12.000.— Kčs,
ve II. stupnici . . .	24.000.— Kčs,
ve III. stupnici . . .	36.000.— Kčs,
ve IV. stupnici . . .	48.000.— Kčs.

(3) Duchovním zařazeným do I. a II. stupnice přiznává hodnostní přídavek krajský národní výbor, duchovním zařazeným do III. a IV. stupnice Státní úřad pro věci církevní.

§ 12.

(1) Odměna za vyšší výkon činí nejvýše 2.000.— Kčs měsíčně. Úhrn odměn nesmí přesahovati 15% celkového nákladu na základní platy a hodnostní přídavky.

(2) O přiznání odměny a její výši rozhoduje po slyšení příslušného církevního orgánu u duchovních III. a IV. stupnice Státní úřad pro věci církevní, u ostatních duchovních krajský národní výbor.

§ 13.

(1) Duchovním náleží náhrada cestovních, stěhovacích a jiných výloh za nezbytně nutné služební cesty obdobně podle předpisů platných pro státní zaměstnance.

(2) Cesty jest předem hlásiti okresnímu národnímu výboru trvalého úředního působení, vyjímající cesty, které nestrpí odkladu.

(3) Cestovní účty se předkládají měsíčně okresnímu národnímu výboru, aby je upravit a předložil krajskému národnímu výboru k rozhodnutí o náhradě.

§ 14.

(1) Duchovní v duchovní správě jsou povinni bezplatně vyučovati náboženství na školách prvního a druhého stupně, není-li ve farním obvodu o vyučování náboženství postaráno zvláštním učitelem náboženství.

(2) Bezplatná vyučovací povinnost činí u pomocných duchovních 10 hod. týdně, u samostatných duchovních správců 8 hod. týdně; duchovní s funkcí dozorců tuto povinnost nemají.

(3) Do rozsahu bezplatné vyučovací povinnosti se započítává cesta do školy a zpět, činí-li vzdálenost školy od bydliště alespoň 1,5 km, a to tak, že se 4 km cesty počítají za jednu vyučovací hodinu.

(4) Nedosahuje-li v některém farním obvodu celkový počet všech vyučovacích hodin rozsahu stanoveného v odstavci 2, považuje se bezplatná vyučovací povinnost duchovního za splněnou.

(5) Převyšuje-li vyučování rozsah bezplatné vyučovací povinnosti, honorují se nadpočetné vyučovací hodiny, cesty v to nepočítajíc, podle příslušných předpisů, a za cesty tam a zpět přísluší duchovnímu náhrada podle § 13, odst. 1.

(6) Jestliže duchovní v některém týdnu bez vlastního zavinění nemohl splnit bezplatnou vyučovací povinnost, nemá to za následek zkrácení honoráře za nadpočetné vyučovací hodiny v jiných týdnech.

§ 15

(1) Duchovní a jejich rodinní příslušníci mají nárok na penzijní zabezpečení obdobně podle předpisů platných pro státní zaměstnance.

(2) Pensijm základnu tvoří 75% poslední dosaženého základního platu a hodnotního přídavku.

§ 16.

(1) Jakoukoliv duchovenskou činnost mohou vykonávat i světští i řeholní duchovní jen se státním souhlasem.

(2) Státní souhlas si duchovní vyžádá od krajského národního výboru svého trvalého bydliště, po př. jeho prostřednictvím od Státního úřadu pro věci církevní (duchovní III. stupnice) nebo od vlády (duchovní IV. stupnice).

§ 17.

(1) Každé ustanovení duchovního na místo zřízené se státním souhlasem vyžaduje předchozí souhlas státu.

(2) Tento souhlas si vyžádá písemně příslušný církevní orgán u pomocných duchovních a u duchovních I. a II. stupnice od krajského národního výboru, u duchovních III. stupnice od Státního úřadu pro věci církevní. Jmenování duchovních IV. stupnice vyžaduje předchozí souhlas vlády.

§ 18.

(1) Ustanovení duchovního bez předchozího státního souhlasu má za následek, že se duchovnímu nedostane osobních požitků a místo se považuje za uprázdněné.

(2) Pozbude-li duchovní způsobilosti pro ustanovení ve smyslu § 7, odst. 1, projedná orgán příslušný podle § 17, odst. 2 případ s příslušným církevním orgánem; nebude-li do 14 dnů zjednána náprava, požádá, aby příslušný církevní orgán duchovního odstranil a

rozhodne současně, nemá-li býti duchovnímu zastavena výplata osobních požitků. Nevyhoví-li církevní orgán žádosti za odstranění duchovního do 14 dnů považuje se místo za uprázdněné.

(3) Uprázdňená místa jest obsaditi nejdéle do 30 dnů; po uplynutí této lhůty může učiniti stát opatření potřebná k zajištění řádného chodu duchovní správy, církevní administrativy nebo výchovy duchovních. V odůvodněných případech může Státní úřad pro věci církevní výjimečně povolit prodloužení lhůty.

§ 19.

(1) Předpokladem výkonu duchovenské činnosti je složení slibu věrnosti Československé republice.

(2) Slib zní: „Slibuji na svou cest a svědomí, že budu věren Československé republice a jejímu lidově demokratickému zřízení a že nepodniknu nic, co by bylo proti jejím zájmům, bezpečnosti a celistvosti. Budu jako občan lidově demokratického státu plnit svědomitě povinnosti, jež vyplývají z mého postavení, a vynasnažím se podle svých sil podporovat budovatelské úsilí směřující k blahu lidu“

(3) Tento slib skládají pomocní duchovní a duchovní I. stupnice do rukou předsedy okresního národního výboru, duchovní II. stupnice do rukou předsedy krajského národního výboru, duchovní III. stupnice do rukou ministra, pověřeného řízením Státního úřadu pro věci církevní, a duchovní IV. stupnice do rukou předsedy vlády.

§ 20.

(1) O každém duchovním vede krajský národní výbor evidenční list, do něhož se zapisují osobní data rozhodná pro služební poměr, pro přiznání a výměru osobních požitků a pro nárok na sociální dávky.

(2) Duchovní ohlásí tato data ihned, jakmile byl po prvé ustanoven, a oznamuje všechny změny, které se týkají jeho služebního poměru.

§ 21.

(1) Osobní požitky podle tohoto nařízení nahrazují všechny dosavadní stálé požitky, které duchovním plynou z jejich povolání nebo v souvislosti s ním, z výnosu obročí, z patronátních a všelikých jiných závazků nebo ze státních prostředků, po př. z veřejných fondů podle dosavadních právních předpisů, jakož i všechny individuální osobní přídavky, podpory, výpomoci nebo odměny.

(2) Ustanovení odstavce 1 se nevztahuje na platy a odměny uvedené v § 9, odst. 3, větě druhé.

§ 22.

(1) Stát hradí církvi řádné věcné náklady a náklady na obstarávání prací osobami, které nejsou duhovními.

(2) Na mimořádné věcné náklady poskytne stát v odůvodněných případech zvláštní pomoc.

§ 23.

(1) Věcné náklady jsou náklady bohoslužebné a náklady správní.

(2) Náklady bohoslužebnými rozumějí se náklady na církevní budovy, bohoslužebná zařízení a bohoslužebné úkony.

(3) Náklady správní jsou náklady spojené s provozem církevních úřadů.

§ 24.

(1) Řádnými náklady jsou náklady každoročně pravidelně se opakující. Patří k nim náklady na běžné udržovací opravy budov a vnitřního zařízení.

(2) Mimořádnými náklady se rozumějí investice stavební i nestavební, nákladné obnovy vnitřního zařízení a pod.

§ 25.

(1) Výše řádných věcných nákladů se zkoumá v rámci diecése na základě dílčích rozpočtů a závěrečných účtů jednotlivých církevních složek v obvodu diecése.

(2) Rozpočty musí být sestaveny podle zásad státního rozpočtu, při čemž jest dbáti na prosté úspornosti. Blížší pokyny pro sestavování rozpočtů i závěrečných účtů vydá Státní úřad pro věci církevní v dohodě s ministerstvem financí.

(3) Z dílčích rozpočtů jednotlivých složek svého obvodu sestaví konsistoře celkový rozpočet diecése na příští rok, který předloží do konce měsíce března běžného roku Státnímu úřadu pro věci církevní ke schválení spolu s obdobně vypracovaným závěrečným účtem za minulý rok.

(4) Pro rok 1950 jest nutno předložit rozpočet do 15. listopadu 1949.

§ 26.

(1) Na základě předložených rozpočtů a závěrečných účtů vyměří Státní úřad pro věci církevní částku nutnou k úhradě skutečné potřeby jednotlivých diecése.

(2) Skutečná potřeba je rozdíl mezi celkovým celoročním vydáním a příjmem.

(3) Do příjmů se započítává výnos veškerého nemovitého i movitého církevního majetku bez rozdílu, zda doposud sloužil k úhradě nákladů osobních nebo věcných, dále výnos všech majetkových práv, jakož i sbírky, dary, dědictví, odkazy a veškeré ostatní příjmy s výjimkou poplatků štolových.

(4) Aby byl získán podklad ke zjištění příjmů podle předchozího odstavce, provedou konsistoře soupis veškerého majetku a majetkových práv všech církevních složek v obvodu diecése, včetně jednotlivých komunit, ústavů, nadací, kostelů, obročí a fondů.

(5) Soupisy majetku předloží konsistoře do 31. ledna 1950 Státnímu úřadu pro věci církevní, jemuž budou pravidelně ročně hlásiti změny ve stavu majetku ke dni 31. prosince každého roku.

§ 27.

Stát dozírá na církevní majetek tím, že zkoumá církevní hospodaření a vyhrazuje si předchozí schválení všech důležitých majetkově právních jednání, týkajících se tohoto majetku. Výkon působnosti jednotlivých orgánů upraví Státní úřad pro věci církevní.

§ 28.

(1) O zvláštní pomoc na mimořádné věcné náklady žádají jednotlivé církevní složky Státní úřad pro věci církevní prostřednictvím konsistoře.

(2) Žádosti je nutno doložit takovými doklady, z nichž by bylo patrné, že potřeba je nezbytná, že se uspokojuje hospodárně a že je na ni v jednotném hospodářském plánu pamatováno.

§ 29.

Na stát přechází patronát nad římsko-katolickými kostely, obrocími a jinými církevními ústavami, vykonávaný dosud veřejnými fondy a nadacemi, obcemi, okresy, kraji a ostatními veřejnoprávními korporacemi, dále patronát vážnoucí na majetku, na který se vztahují zákony ze dne 18. dubna 1919, č. 215 Sb., o zabránění velkého majetku pozemkového, ze dne 11. července 1947, č. 142 Sb., o revisi první pozemkové reformy, ze dne 21. března 1948, č. 46 Sb., o nové pozemkové reformě (trvalé úpravě vlastnictví k zemědělské a lesní půdě), dekret presidenta republiky ze dne 21. června

1945, č. 12 Sb., o konfiskaci a urychleném rozdělení zemědělského majetku, nařízení Slovenské národní rady ze dne 23. srpna 1945, č. 104 Sb. n. SNR, o konfiskování a urychleném rozdělení zemědělského majetku a dekrety presidenta republiky ze dne 25. října 1945, č. 108 Sb., o konfiskaci nepřátelského majetku a Fondech národní obnovy, jakož i jiný veřejný a soukromý patronát.

§ 30.

(1) Stát vykonává patronát tak, že prezentuje příslušnému ordináři vhodné uchazeče na uprázdněná obročí.

(2) Konkursy na uprázdněná obročí vypisuje příslušná konsistoř vždy v nejbližším čísle Věstníku katolického duchovenstva. Konsistoř předloží státu žádosti všech uchazečů a v předkládací zprávě označí uchazeče, jež nepokládá za způsobilé k prezentaci. Zamítavé stanovisko je nutno řádně odůvodnit důvody; jež nejsou v rozporu s právním řádem Československé republiky. Z uchazečů, kteří nebyli důvodně zamítnuti, prezentuje stát toho, jehož uzná za nejzpůsobilějšího. Příslušný ordinář jest povinen udělit presentovanému církevní úřad do 14 dnů ode dne presentace. Neučiní-li tak ve stanovené lhůtě, má se za to, že presentovanému byl úřad udělen.

§ 31.

Veškeré závazky přispívat na účely církve, jejich složek, komunit, ústavů, nadací, kostelů, obročí a fondů, opírající se o patronát nebo jiné právní důvody nebo dlouholeté zvyklosti, zanikají.

§ 32.

(1) Ústavy pro výchovu duchovních jsou bohoslovecká učiliště a kněžské semináře.

(2) Stát hradí jejich osobní i věcné náklady.

§ 33.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem 1. listopadu 1949; provede je ministr pověřený řízením Státního úřadu pro věci církevní v dohodě s ministrem financí.

Zápotocký v. r.

Dr. Čepička v. r.

220.

Vládní nařízení ze dne 18. října 1949

o hospodářském zabezpečení církve československé státem.

Vláda republiky Československé nařizuje podle zákona ze dne 14. října 1949, č. 218 Sb., o hospodářském zabezpečení církví a náboženských společností státem:

§ 1

(1) Duchovní a kazatelé z povolání (dále jen duchovní) jsou zaměstnanci církve; jejich odbornou způsobilost posuzuje příslušný církevní orgán.

(2) Osobní požitky duchovních poskytuje stát, pokud s jeho souhlasem působí v duchovní správě, církevní administrativě nebo v ústavech pro výchovu duchovních.

§ 2.

(1) Duchovní působící v duchovní správě jest duchovní, který se souhlasem státu vykonává buď samostatně nebo pomocně duchovní správu v určité náboženské obci na místě zřízeném se státním souhlasem.

(2) Duchovní správou se rozumí duchovenská péče o členy československé církve určité náboženské obce, jakož i výkon církevních úkonů z ní plynoucích.

(3) Pomocní duchovní mohou býti ustanoveni, vyžadují-li to potřeby duchovenské péče (rozsáhlost náboženské obce, početnost příslušníků náboženské obce, pastorece ve veřejných ústavech, na př. v nemocnicích a pod.).

§ 3.

Duchovní působící v církevní administrativě jsou duchovní zaměstnaní se souhlasem státu v diecézních radách a ústřední radě na místech zřízených se státním souhlasem.

§ 4.

Duchovní působící v ústavech pro výchovu duchovních a kazatelů z povolání jsou duchovní působící se souhlasem státu jako učitelé bohosloveckých učilišť a jako činovníci v bohosloveckých kolejiích na místech zřízených se státním souhlasem.

§ 5.

(1) Za místa zřízená se státním souhlasem se považují ta místa, která Státní úřad pro věci církevní po slyšení příslušného církevního orgánu za taková prohlásí.

(2) Zřízení nových míst vyžaduje souhlas Státního úřadu pro věci církevní v dohodě s ministerstvem financí.

§ 6.

Duchovním, kteří jsou činní jinak než je uvedeno v § 1, odst. 2, může Státní úřad pro věci církevní v dohodě s ministerstvem financí přiznati osobní požitky, požádají-li o to písemně.

§ 7.

(1) Na místa zřízená se státním souhlasem mohou býti ustanoveni a osobní požitky podle tohoto nařízení mohou pobírat jen duchovní, kteří jsou českoslovenští státní občané, státně spolehliví, bezúhonní a vyhovují i jinak všeobecným podmínkám pro přijetí do státní služby.

(2) V případech hodných zvláštního zřetele povoluje Státní úřad pro věci církevní výjimku, pokud jde o československé státní občanství, a to na žádost duchovního nebo příslušného církevního orgánu aneb z moci úřední.

§ 8.

(1) Osobní požitky duchovních uvedených v § 1, odst. 2 tvoří základní plat, hodnostní přírůstek a odměna za vyšší výkon. Vyplácejí se stejně jako služební příjmy státních zaměstnanců.

(2) Hodnostní přírůstek může býti přiznán duchovním, kteří zastávají úřad spojený se zvláštní odpovědností. Mimořádné pracovní zatížení duchovního, jeho veřejná činnost, jakož i jeho podíl na budovatelském úsilí pracujícího lidu mohou býti zhodnoceny odměnou za vyšší výkon.

§ 9.

(1) Základní plat činí 36.000.— Kčs ročně a zvyšuje se po každých třech letech započítatelné služební doby o Kčs 3.600.— ročně, nejvýše však celkem dvanáctkrát.

(2) Započítatelnou služební dobou se rozumí doba ztrávená v jakékoliv církevní funkci, ve veřejné nebo vojenské službě a ve službě soukromé, a to ve stejném rozsahu jako u státních zaměstnanců.

(3) Základní plat se snižuje o jiný stálý příjem, jehož duchovní požívá z veřejných pro-

středků. Toto ustanovení se nevztahuje na odměny za výkon duchovenské péče ve veřejných ústavech, na odměny za vyučování náboženství na školách, na platy členů vlády, sboru pověřenců, Národního shromáždění a Slovenské národní rady a na odměny členů národních výborů.

§ 10.

Duchovním náleží dávky na děti vlastní, nevlastní, osvojené, schovance a vnuky obdobně podle předpisů platných pro státní zaměstnance.

§ 11.

(1) Pro přiznání hodnostního přírůstku zařazují se duchovní podle míry odpovědnosti a podle významu zastávaného úřadu do těchto stupnic:

I. samostatní duchovní správce (faráři a zatímní faráři);

II. učitelé bohosloveckých učilišť, diecéšní tajemníci, funkcionáři okrsků, přednostové oddělení úřadu patriarchy, spirituál bohoslovecké koleje;

III. vedoucí diecéšní tajemníci, tajemníci ústřední rady, ředitel kanceláří ústřední rady, ředitel bohoslovecké koleje a přednostové oddělení úřadu patriarchy;

IV. biskup-patriarcha a biskupové.

(2) Hodnostní přírůstek činí ročně:

v I. stupnici	12.000.— Kčs,
ve II. stupnici	24.000.— Kčs,
ve III. stupnici	36.000.— Kčs,
ve IV. stupnici	48.000.— Kčs.

(3) Duchovním zařazeným do I. a II. stupnice přiznává hodnostní přírůstek krajský národní výbor, duchovním zařazeným do III. a IV. stupnice Státní úřad pro věci církevní.

§ 12.

(1) Odměna za vyšší výkon činí nejvýše 2.000.— Kčs měsíčně. Úhrn odměn nesmí přesahovati 15% celkového nákladu na základní platy a hodnostní přírůstky.

(2) O přiznání odměny a její výši rozhoduje po slyšení příslušného církevního orgánu u duchovních III. a IV. stupnice Státní úřad pro věci církevní, u ostatních duchovních krajský národní výbor.

§ 13.

(1) Duchovním náleží náhrada cestovních, stěhovacích a jiných výloh za nezbytně nutné služební cesty obdobně podle předpisů platných pro státní zaměstnance.

(2) Cesty jest předem hlásiti okresnímu národnímu výboru trvalého úředního působení, vyjímajíc cesty, které nestrpí odkladu.

(3) Cestovní účty se předkládají měsíčně okresnímu národnímu výboru, aby je upravit a předložil krajskému národnímu výboru k rozhodnutí o náhradě.

§ 14.

(1) Duchovní v duchovní správě jsou povinni bezplatně vyučovati náboženství na školách prvního a druhého stupně, není-li v náboženské obci o vyučování náboženství postaráno zvláštním učitelem náboženství.

(2) Bezplatná vyučovací povinnost činí u pomocných duchovních 10 hod. týdně, u samostatných duchovních správců 8 hod. týdně; duchovní s funkcí dozorců tuto povinnost nemají.

(3) Do rozsahu bezplatné vyučovací povinnosti započítává se cesta do školy a zpět, činí-li vzdálenost školy od bydliště alespoň 1.5 km, a to tak, že se 4 km cesty počítají za jednu vyučovací hodinu.

(4) Nedosahuje-li v některé náboženské obci celkový počet všech vyučovacích hodin rozsahu stanoveného v odstavci 2, považuje se bezplatná vyučovací povinnost duchovního za splněnu.

(5) Převyšuje-li vyučování rozsah bezplatné vyučovací povinnosti, honorují se nadpočetné vyučovací hodiny, cesty v to nepočítajíc, podle příslušných předpisů, a za cesty tam a zpět přísluší duchovnímu náhrada podle § 13, odst. 1.

(6) Jestliže duchovní v některém týdnu bez vlastního zavinění nemohl splnit bezplatnou vyučovací povinnost, nemá to za následek zkrácení honoráře za nadpočetné vyučovací hodiny v jiných týdnech.

§ 15.

(1) Duchovní a jejich rodinní příslušníci mají nárok na pensijní zabezpečení obdobně podle předpisů platných pro státní zaměstnance.

(2) Pensijní základnu tvoří 75% poslední dosaženého základního platu a hodnotního přídatku.

§ 16.

(1) Jakoukoliv duchovenskou činnost mohou vykonávat duchovní jen se státním souhlasem.

(2) Státní souhlas si duchovní vyžádá od krajského národního výboru svého trvalého

bydliště, po př. jeho prostřednictvím od Státního úřadu pro věci církevní (duchovní III. stupnice) nebo od vlády (duchovní IV. stupnice).

§ 17.

(1) Každé ustanovení (volba, jmenování) duchovního na místo zřízené se státním souhlasem vyžaduje předchozí souhlas státu.

(2) Předchozí státní souhlas se opatřuje takto:

a) při jmenování duchovních vyžádá si státní souhlas příslušný církevní orgán, a to u pomocných duchovních a duchovních I. a II. stupnice od krajského národního výboru, do jehož obvodu dotyčné uprázdněné místo náleží, u duchovních III. stupnice od Státního úřadu pro věci církevní a u duchovních IV. stupnice od vlády;

b) při volbě pomocných duchovních a duchovních I. a II. stupnice vyžádá si státní souhlas kandidující duchovní od krajského národního výboru, do jehož obvodu dotyčné uprázdněné místo náleží;

c) při volbě duchovních III. stupnice vyžádá si státní souhlas od Státního úřadu pro věci církevní buď kandidující duchovní sám nebo příslušný církevní orgán;

d) při volbě duchovních IV. stupnice vyžádá ústředí církve státní souhlas od vlády pro všechny kandidáty, kteří byli příslušným církevním orgánem navrženi nebo se sami o volbu ucházejí. Vláda může souhlas odepřít jen z důvodu politických námitek proti osobě kandidátově.

(3) Nevznese-li státní orgán příslušný podle odstavce 2 námitek proti navrženému duchovnímu do 30 dnů, může být duchovní jmenován, po př. volen. Státní souhlas může být udělen i více kandidátům najednou.

(4) Provedení volby a její výsledek ohlásí příslušný církevní orgán do 14 dnů státnímu orgánu, který vyslovil souhlas s kandidaturou.

§ 18.

(1) Ustanovení duchovního bez státního souhlasu má za následek, že se duchovnímu nedostane osobních požitků a místo se považuje za uprázdněné.

(2) Pozbude-li duchovní způsobilosti pro ustanovení ve smyslu § 7, odst. 1, projedná orgán příslušný podle § 17, odst. 2 případ s příslušným církevním orgánem; nebude-li do 14 dnů zjednána náprava, požádá, aby příslušný církevní orgán duchovního odstranil a rozhodne současně, nemá-li duchovnímu býti

zastavena výplata osobních požitků. Nевыhově-li církevní orgán žádosti za odstranění duchovního do 30 dnů, považuje se místo za uprázdněné.

(3) Uprázdňená místa jest obsaditi nejdéle do 30 dnů; po uplynutí této lhůty může učiniti stát opatření potřebné k zajištění řádného chodu duchovní správy, církevní administrativy nebo výchovy duchovních. V odůvodněných případech může Státní úřad pro věci církevní výjimečně povolit prodloužení lhůty.

§ 19.

(1) Předpokladem výkonu duchovenské činnosti je složení slibu věrnosti Československé republice.

(2) Slib zní: „Slibuji na svou čest a svědomí, že budu věren Československé republice a jejímu lidově demokratickému zřízení a že nepodniknu nic, co by bylo proti jejím zájmům, bezpečnosti a celistvosti. Budu jako občan lidově demokratického státu plnit svědomitě povinnosti, jež vyplývají z mého postavení, a vynasnažím se podle svých sil podporovat budovatelské úsilí směřující k blahu lidu“.

(3) Tento slib skládají pomocní duchovní a duchovní I. stupnice do rukou předsedy okresního národního výboru, duchovní II. stupnice do rukou předsedy krajského národního výboru a duchovní III. stupnice do rukou ministra, pověřeného řízením Státního úřadu pro věci církevní. Biskup-patriarcha a biskupové skládají slib do rukou předsedy vlády.

§ 20.

(1) O každém duchovním vede krajský národní výbor evidenční list, do něhož se zapisují osobní data rozhodná pro služební poměr, pro přiznání a výměru osobních požitků a pro nárok na sociální dávky.

(2) Duchovní ohlásí tato data ihned, jakmile byl po prvé ustanoven, a oznamuje všechny změny, které se týkají jeho služebního poměru.

§ 21.

(1) Osobní požitky podle tohoto nařízení nahrazují všechny dosavadní stálé požitky, které duchovním plynou z jejich povolání nebo v souvislosti s ním, nebo ze státních prostředků, po př. z veřejných fondů podle dosavadních právních předpisů, jakož i všechny individuální osobní přídavky, podpory, výpomoci nebo odměny.

(2) Ustanovení odstavce 1 se nevztahuje na platy a odměny uvedené v § 9, odst. 3, větě druhé.

§ 22.

(1) Stát hradí církvi řádné věcné náklady a náklady na obstarávání prací osobami, které nejsou duchovními.

(2) Na mimořádné věcné náklady poskytne stát v odůvodněných případech zvláštní pomoc.

§ 23.

(1) Věcné náklady jsou náklady bohoslužebné a náklady správní.

(2) Náklady bohoslužebnými rozumějí se náklady na církevní budovy, bohoslužebná zařízení a bohoslužebné úkony.

(3) Náklady správní jsou náklady spojené s provozem církevních úřadů.

§ 24.

(1) Řádnými náklady jsou náklady každoročně pravidelně se opakující. Patří k nim i náklady na běžné udržovací opravy budov a vnitřního zařízení.

(2) Mimořádnými náklady se rozumějí investice stavební i nestavební, nákladné obnovy vnitřního zařízení a pod.

§ 25.

(1) Výše řádných věcných nákladů se zkoumá v rámci celocírkevním na základě dílčích rozpočtů a závěrečných účtů jednotlivých církevních složek.

(2) Rozpočty musí býti sestaveny podle zásad státního rozpočtu, při čemž jest dbáti naprosté úspornosti. Bližší pokyny pro sestavení rozpočtů i závěrečných účtů vydá Státní úřad pro věci církevní v dohodě s ministerstvem financí.

(3) Z dílčích rozpočtů jednotlivých složek sestaví ústřední rada církve Československé celkový rozpočet na příští rok, který předloží do konce měsíce března běžného roku Státnímu úřadu pro věci církevní ke schválení spolu s obdobně vypracovaným závěrečným účtem za minulý rok.

(4) Pro rok 1950 jest nutno předložit rozpočet do 15. listopadu 1949.

§ 26.

(1) Na základě předložených rozpočtů a závěrečných účtů vyměří Státní úřad pro věci církevní částku nutnou k úhradě skutečné potřeby církve.

(2) Skutečná potřeba je rozdíl mezi celkovým celoročním vydáním a příjmem.

(3) Do příjmů se započítává výnos veškerého nemovitého i movitého církevního majetku bez rozdílu, zda doposud sloužil k úhradě nákladů osobních nebo věcných, dále výnos všech majetkových práv, jakož i církevní daň, sbírky, dary, dědictví, odkazy a veškeré ostatní příjmy s výjimkou dobrovolných příspěvků při církevních úkonech.

(4) Aby byl získán podklad ke zjištění příjmů podle předchozího odstavce, provede ústřední rada soupis veškerého majetku a majetkových práv všech církevních složek, včetně jednotlivých komunit, ústavů, nadací, kostelů a fondů.

(5) Soupisy majetku předloží ústřední rada do 31. ledna 1950 Státnímu úřadu pro věci církevní, jemuž bude pravidelně ročně hlásiti změny ve stavu majetku ke dni 31. prosince každého roku.

§ 27.

Stát dozírá na církevní majetek tím, že zkoumá církevní hospodaření a vyhrazuje si předchozí schvalování všech důležitých majetkově právních jednání týkajících se tohoto majetku. Výkon působnosti jednotlivých orgánů upraví Státní úřad pro věci církevní.

§ 28.

(1) O zvláštní pomoc na mimořádné věcné náklady žádají jednotlivé církevní složky Státní úřad pro věci církevní prostřednictvím ústřední rady.

(2) Žádosti je nutno doložit takovými doklady, z nichž by bylo patrné, že potřeba je nezbytná, že se uspokojuje hospodárně a že je na ni v jednotném hospodářském plánu pamatováno.

§ 29.

Veškeré závazky přispívat na účely církve, jejích složek, komunit, ústavů, nadací, kostelů a fondů, opírající se o jakékoliv právní důvody nebo dlouholeté zvyklosti, zanikají s výjimkou závazků členů církve vyplývajících ze zřízení státem schváleného.

§ 30.

(1) Ústavy pro výchovu duchovních a kazatelů jsou bohoslovecká učiliště a bohoslovecké koleje.

(2) Stát hradí jejich osobní i věcné náklady.

§ 31.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem 1. listopadu 1949; provede je ministr pověřený řízením Státního úřadu pro věci církevní v dohodě s ministrem financí.

Zápotocký v. r.
Dr. Čepička v. r.

221.

Vládní nařízení

ze dne 18. října 1949

o hospodářském zabezpečení evangelických církví státem.

Vláda republiky Československé nařizuje podle zákona ze dne 14. října 1949, č. 218 Sb., o hospodářském zabezpečení církví a náboženských společností státem:

§ 1.

(1) Duchovní, diakoni a leviti (dále jen duchovní) jsou zaměstnanci církve; jejich odbornou způsobilost posuzuje příslušný církevní orgán.

(2) Osobní požitky duchovních poskytuje stát, pokud s jeho souhlasem působí v duchovní správě, církevní administrativě nebo v ústavech pro výchovu duchovních.

§ 2.

(1) Duchovní působící v duchovní správě jest duchovní, který se souhlasem státu vykonává buď samostatně nebo pomocně duchovní správu v určitém sboru, církevní obci a pod. na místě zřízeném se státním souhlasem.

(2) Duchovní správou se rozumí duchovenská péče o evangelíky určitého sborového obvodu, jakož i výkon církevních úkonů z ní plynoucí.

(3) Pomocní duchovní mohou býti ustanoveni, vyžadují-li to potřeby duchovenské péče (rozsáhlost sborového obvodu, početnost příslušníků sboru, pastorece ve veřejných ústavech, na př. v nemocnicích a pod.).

§ 3.

Duchovní působící v církevní administrativě jsou duchovní zaměstnaní se souhlasem státu

v seniorátech, distriktech a v církevních ústředích na místech zřízených se státním souhlasem.

§ 4.

Duchovní působící v ústavech pro výchovu duchovních jsou duchovní působící se souhlasem státu jako učitelé bohosloveckých učilišť a jako činovníci bohosloveckých seminářů na místech zřízených se státním souhlasem.

§ 5.

(1) Za místa zřízená se státním souhlasem se považují ta místa, která Státní úřad pro věci církevní po slyšení příslušného církevního orgánu za taková prohlásí.

(2) Zřízení nových míst vyžaduje souhlasu Státního úřadu pro věci církevní v dohodě s ministerstvem financí.

§ 6.

Duchovním, kteří jsou činní jinak než je uvedeno v § 1, odst. 2, může Státní úřad pro věci církevní v dohodě s ministerstvem financí přiznati osobní požitky, požádají-li o to písemně.

§ 7.

(1) Na místa zřízená se státním souhlasem mohou být ustanoveni a osobní požitky podle tohoto nařízení mohou pobírat jen duchovní, kteří jsou českoslovenští státní občané, státně spolehliví, bezúhonní a vyhovují i jinak všeobecným podmínkám pro přijetí do státní služby.

(2) V případech hodných zvláštního zřetele povoluje Státní úřad pro věci církevní výjimku, pokud jde o československé státní občanství, a to na žádost duchovního nebo příslušného církevního orgánu aneb z moci úřední.

§ 8.

(1) Osobní požitky duchovních uvedených v § 1, odst. 2 tvoří základní plat, hodnostní přírůbek a odměna za vyšší výkon. Vyplácejí se stejně jako služební příjmy státních zaměstnanců.

(2) Hodnostní přírůbek může být přiznán duchovním, kteří zastávají úřad spojený se zvláštní odpovědností. Mimořádné pracovní zatížení duchovního, jeho veřejná činnost, jakož i jeho podíl na budovatelském úsilí pracujícího lidu mohou být zhodnoceny odměnou za vyšší výkon.

§ 9.

(1) Základní plat činí 36.000.— Kčs ročně a zvyšuje se po každých třech letech započíta-

telné služební doby o 3.600.— Kčs ročně, nejvýše však celkem dvanáctkrát.

(2) Započítatelnou služební dobou se rozumí doba ztrávená v jakékoliv církevní funkci, ve veřejné nebo vojenské službě a ve službě soukromé, a to ve stejném rozsahu jako u státních zaměstnanců.

(3) Základní plat se snižuje o jiný stálý příjem, jehož duchovní požívá z veřejných prostředků. Toto ustanovení se nevztahuje na odměny za výkon duchovenské péče ve veřejných ústavech, na odměny za vyučování náboženství na školách, na platy členů vlády, sboru pověřenců, Národního shromáždění, Slovenské národní rady a na odměny členů národních výborů.

§ 10.

Duchovním náleží dávky na děti vlastní, nevlastní, osvojené, schovance a vnuky obdobně podle předpisů platných pro státní zaměstnance.

§ 11.

(1) Pro přiznání hodnostního přírůbku zařazují se duchovní podle míry odpovědnosti a podle významu zastávaného úřadu do těchto stupnic:

I. samostatní duchovní správcové, duchovní s funkcí dozorců, seniorátní vikáři (kaplani) a pod.;

II. představení bohosloveckých seminářů, učitelé bohosloveckých učilišť, duchovenští členové seniorátních výborů, duchovenští tajemníci církevního ústředí a pod.;

III. senioři, duchovenští členové ústředního orgánu církve, náměstek duchovenského představitel církve, vedoucí tajemník církevního ústředí a pod.;

IV. biskupové a duchovenští představitelé církve.

(2) Hodnostní přírůbek činí ročně:

v I. stupnici	12.000.— Kčs,
ve II. stupnici	24.000.— Kčs,
ve III. stupnici	36.000.— Kčs,
ve IV. stupnici	48.000.— Kčs.

(3) Duchovním zařazeným do I. a II. stupnice přiznává hodnostní přírůbek krajský národní výbor, duchovním zařazeným do III. a IV. stupnice Státní úřad pro věci církevní.

§ 12.

(1) Odměna za vyšší výkon činí nejvýše 2.000.— Kčs měsíčně. Úhrn odměn nesmí přesahovati 15% celkového nákladu na základní platy a hodnostní přírůbky.

(2) O přiznání odměny a její výši rozhoduje po slyšení příslušného církevního orgánu u duchovních III. a IV. stupnice Státní úřad pro věci církevní, u ostatních duchovních krajský národní výbor.

§ 13.

(1) Duchovním náleží náhrada cestovních, stěhovacích a jiných výloh za nezbytně nutné služební cesty obdobně podle předpisů platných pro státní zaměstnance.

(2) Cesty jest předem hlásiti okresnímu národnímu výboru trvalého úředního působíště, vyjímaje cesty, které nestrpí odkladu.

(3) Cestovní účty se předkládají měsíčně okresnímu národnímu výboru, aby je upravit a předložil krajskému národnímu výboru k rozhodnutí o náhradě.

§ 14.

(1) Duchovní v duchovní správě jsou povinni bezplatně vyučovati náboženství na školách prvního a druhého stupně, není-li ve sborovém obvodu o vyučování náboženství postaráno zvláštním učitelem náboženství.

(2) Bezplatná vyučovací povinnost činí u pomocných duchovních 10 hod. týdně, u samostatných duchovních správců 8 hod. týdně; duchovní s funkcí dozorcí tuto povinnost nemají.

(3) Do rozsahu bezplatné vyučovací povinnosti započítává se cesta do školy a zpět, činí-li vzdálenost školy od bydliště alespoň 1,5 km, a to tak, že se 4 km cesty počítají za jednu vyučovací hodinu.

(4) Nedosahuje-li v některém sborovém obvodu celkový počet všech vyučovacích hodin rozsahu stanoveného v odstavci 2, považuje se bezplatná vyučovací povinnost duchovního za splněnou.

(5) Převyšuje-li vyučování rozsah bezplatné vyučovací povinnosti, honorují se nadpočetné vyučovací hodiny, cesty v to nepočítajíc, podle příslušných předpisů, a za cesty tam a zpět přísluší duchovnímu náhrada podle § 13, odst. 1.

(6) Jestliže duchovní v některém týdnu bez vlastního zavinění nemohl splnit bezplatnou vyučovací povinnost, nemá to za následek zkrácení honoráře za nadpočetné vyučovací hodiny v jiných týdnech.

§ 15.

(1) Duchovní a jejich rodinní příslušníci mají nárok na pensijní zabezpečení obdobně podle předpisů platných pro státní zaměstnance.

(2) Pensijní základnu tvoří 75% poslední dosaženého základního platu a hodnotního přídatku.

§ 16.

(1) Jakoukoliv duchovenskou činnost mohou vykonávat duchovní jen se státním souhlasem.

(2) Státní souhlas si duchovní vyžádá od krajského národního výboru svého trvalého bydliště, po př. jeho prostřednictvím od Státního úřadu pro věci církevní (duchovní III. stupnice) nebo od vlády (duchovní IV. stupnice).

§ 17.

(1) Každé ustanovení (volba, jmenování) duchovního na místo zřízené se státním souhlasem vyžaduje předchozí souhlas státu.

(2) Předchozí státní souhlas se opatřuje takto:

a) při jmenování duchovních vyžádá si státní souhlas příslušný církevní orgán, a to u pomocných duchovních a duchovních I. a II. stupnice od krajského národního výboru, do jehož obvodu dotyčně uprázdněné místo náleží, u duchovních III. stupnice od Státního úřadu pro věci církevní a u duchovních IV. stupnice od vlády;

b) při volbě pomocných duchovních a duchovních I. a II. stupnice vyžádá si státní souhlas kandidující duchovní od krajského národního výboru, do jehož obvodu dotyčně uprázdněné místo náleží;

c) při volbě duchovních III. stupnice vyžádá si státní souhlas od Státního úřadu pro věci církevní buď kandidující duchovní sám nebo příslušný církevní orgán;

d) při volbě duchovních IV. stupnice vyžádá ústředí církve státní souhlas od vlády pro všechny kandidáty, kteří byli příslušným církevním orgánem navrženi nebo se sami o volbu ucházejí. Vláda může souhlas odepřít jen z důvodů politických námitek proti osobě kandidátově.

(3) Nevznese-li státní orgán příslušný podle odstavce 2 námitek proti navrženému duchovnímu do 30 dnů, může být duchovní jmenován, po př. volen. Státní souhlas může být udělen i více kandidátům najednou.

(4) Provedení volby a její výsledek ohlásí příslušný církevní orgán do 14 dnů státnímu orgánu, který vyslovil souhlas s kandidaturou.

§ 18.

(1) Ustanovení duchovního bez státního souhlasu má za následek, že se duchovnímu ne-

dostane osobních požitků a místo se považuje za uprázdněné.

(2) Pózbude-li duchovní způsobilosti pro ustanovení ve smyslu § 7, odst. 1, projedná orgán příslušný podle § 17, odst. 2 případ s příslušným církevním orgánem; nebude-li do 14 dnů zjednána náprava, požádá, aby příslušný církevní orgán duchovního odstranil a rozhodne současně, nemá-li duchovnímu býti zastavena výplata osobních požitků. Nevyhoví-li církevní orgán žádosti za odstranění duchovního do 30 dnů, považuje se místo za uprázdněné.

(3) Uprázdněná místa jest obsaditi nejdéle do 30 dnů; po uplynutí této lhůty může učiniti stát opatření potřebná k zajištění řádného chodu duchovní správy, církevní administrativy nebo výchovy duchovních. V odůvodněných případech může Státní úřad pro věci církevní výjimečně povolit prodloužení lhůty.

§ 19.

(1) Předpokladem výkonu duchovenské činnosti je složení slibu věrnosti Československé republice.

(2) Slib zní: „Slibuji na svou čest a svědomí, že budu věren Československé republice a jejímu lidově demokratickému zřízení a že nepodniknu nic, co by bylo proti jejím zájmům, bezpečnosti a celistvosti. Budu jako občan lidově demokratického státu plnit svědomitě povinnosti, jež vyplývají z mého postavení, a vynasnažím se podle svých sil podporovat budovatelské úsilí směřující k blahu lidu“.

(3) Tento slib skládají pomocní duchovní a duchovní I. stupnice do rukou předsedy okresního národního výboru, duchovní II. stupnice do rukou předsedy krajského národního výboru, duchovní III. stupnice do rukou ministra, pověřeného řízením Státního úřadu pro věci církevní, a duchovní IV. stupnice do rukou předsedy vlády.

§ 20.

(1) O každém duchovním vede krajský národní výbor evidenční list, do něhož se zapisují osobní data, rozhodná pro služební poměr, pro přiznání a výměru osobních požitků a pro nárok na sociální dávky.

(2) Duchovní ohlásí tato data ihned, jakmile byl po prvé ustanoven, a oznamuje všechny změny, které se týkají jeho služebního poměru.

§ 21.

(1) Osobní požitky podle tohoto nařízení nahrazují všechny dosavadní stále požitky,

které duchovním plynou z jejich povolání nebo v souvislosti s ním, nebo ze státních prostředků, po případě z veřejných fondů podle dosavadních právních předpisů, jakož i všechny individuální osobní přídatky, podpory, výpomoci nebo odměny.

(2) Ustanovení odstavce 1 se nevztahuje na platy a odměny uvedené v § 9, odst. 3, větě druhé.

§ 22.

(1) Stát hradí církvi řádné věcné náklady a náklady na obstarávání prací osobami, které nejsou duchovními.

(2) Na mimořádné věcné náklady poskytne stát v odůvodněných případech zvláštní pomoc.

§ 23.

(1) Věcné náklady jsou náklady bohoslužebné a náklady správní.

(2) Náklady bohoslužebnými rozumějí se náklady na církevní budovy, bohoslužebná zařízení a bohoslužebné úkony.

(3) Náklady správní jsou náklady spojené s provozem církevních úřadů.

§ 24.

(1) Řádné náklady jsou náklady každoročně pravidelně se opakující. Patří k nim i náklady na běžné udržovací opravy budov a vnitřního zařízení.

(2) Mimořádnými náklady se rozumějí investice stavební i nestavební, nákladné obnovy vnitřního zařízení a pod.

§ 25.

(1) Výše řádných věcných nákladů se zkoumá v rámci celocírkevním na základě dílčích rozpočtů a závěrečných účtů jednotlivých složek.

(2) Rozpočty musí býti sestaveny podle zásad státního rozpočtu, při čemž jest dbáti na prosté úspornosti. Bližší pokyny pro sestavování rozpočtů i závěrečných účtů vydá Státní úřad pro věci církevní v dohodě s ministerstvem financí.

(3) Z dílčích rozpočtů jednotlivých složek sestaví církevní ústředí celkový rozpočet na příští rok, který předloží do konce měsíce března běžného roku Státnímu úřadu pro věci církevní ke schválení spolu s obdobně vypracovaným závěrečným účtem za minulý rok.

(4) Pro rok 1950 jest nutno předložit rozpočet do 15. listopadu 1949.

§ 26.

(1) Na základě předložených rozpočtů a závěrečných účtů vyměří Státní úřad pro věci církevní částku nutnou k úhradě skutečné potřeby církve.

(2) Skutečná potřeba je rozdíl mezi celkovým celoročním vydáním a příjmem.

(3) Do příjmů se započítává výnos veškerého nemovitého i movitého církevního majetku bez rozdílu, zda doposud sloužil k úhradě nákladů osobních nebo věcných, dále výnos všech majetkových práv, jakož i církevní daň (salární příspěvky), sbírky, dary, dědictví, odkazy a veškeré ostatní příjmy s výjimkou dobrovolných příspěvků při církevních úkonech.

(4) Aby byl získán podklad ke zjištění příjmů podle předchozího odstavce, provede církevní ústředí soupis veškerého majetku a majetkových práv všech církevních složek, včetně jednotlivých komunit, ústavů, nadací a fondů.

(5) Soupisy majetku předloží církevní ústředí do 31. ledna 1950 Státnímu úřadu pro věci církevní, jemuž bude pravidelně ročně hlásiti změny ve stavu majetku ke dni 31. prosince každého roku.

§ 27.

Stát dozírá na církevní majetek tím, že zkoumá církevní hospodaření a vyhrazuje si předchozí schvalování všech důležitých majetkové právních jednání, týkajících se tohoto majetku. Výkon působnosti jednotlivých orgánů upraví Státní úřad pro věci církevní.

§ 28.

(1) O zvláštní pomoc na mimořádné věcné náklady žádají jednotlivé církevní složky Státní úřad pro věci církevní prostřednictvím církevního ústředí.

(2) Žádosti je nutno doložit takovými doklady, z nichž by bylo patrné, že potřeba je nezbytná, že se uspokojuje hospodárně a že je na ni v jednotném hospodářském plánu pamatováno.

§ 29.

Veškeré závazky přispívat na účely církve, jejích složek, komunit, ústavů, nadací, kostelů a fondů, opírající se o jakékoliv právní důvody nebo dlouholeté zvyklosti, zanikají s výjimkou závazků členů církve vyplývajících ze zřízení státem schváleného.

§ 30.

(1) Ústavy pro výchovu duchovních jsou bohoslovecká učiliště a bohoslovecké semináře.

(2) Stát hradí jejich osobní i věcné náklady.

§ 31.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem 1. listopadu 1949; provede je ministr pověřený řízením Státního úřadu pro věci církevní v dohodě s ministrem financí.

Zápotocký v. r.

Dr. Čepička v. r.

222.

Vládní nařízení ze dne 18. října 1949

o hospodářském zabezpečení církve pravoslavné státem.

Vláda republiky Československé nařizuje podle zákona ze dne 14. října 1949, č. 218 Sb., o hospodářském zabezpečení církví a náboženských společností státem:

§ 1.

(1) Duchovní jsou zaměstnanci církve; jejich odbornou způsobilost posuzuje příslušný církevní orgán.

(2) Osobní požitky duchovních poskytuje stát, pokud s jeho souhlasem působí v duchovní správě, církevní administrativě nebo v ústavech pro výchovu duchovních.

§ 2.

(1) Duchovní působící v duchovní správě jest světský nebo řeholní duchovní (kněz a jáhen), který se souhlasem státu vykonává buď samostatně nebo pomocně duchovní správu v určité církevní obci na místě zřízeném se státním souhlasem.

(2) Duchovní správou se rozumí duchovenská péče o členy pravoslavné církve určité církevní obce, jakož i výkon církevních úkonů z ní plynoucích.

(3) Pomocní duchovní mohou býti ustanoveni, vyžadují-li to potřeby duchovenské péče (rozsáhlost církevní obce, početnost příslušníků církevní obce, pastorece ve veřejných ústavech, na př. v nemocnicích a pod.).

§ 3.

Duchovní působící v církevní administrativě jsou duchovní zaměstnaní se souhlasem státu

v eparchiální a exarchátní radě a jejích odbo-
rech na místech zřízených se státním souhla-
sem.

§ 4.

Duchovní působící v ústavech pro výchovu duchovních jsou duchovní působící se souhla-
sem státu jako učitelé eparchiálních, exarchát-
ních a monastýrských bohosloveckých učilišť
a jako činovníci v bohosloveckých duchovních
seminářích na místech zřízených se státním
souhlasem.

§ 5.

(1) Za místa zřízená se státním souhlasem
se považují ta místa, která Státní úřad pro
věci církevní po slyšení příslušného církevního
orgánu za taková prohlásí.

(2) Zřízení nových míst vyžaduje souhlas
Státního úřadu pro věci církevní v dohodě
s ministerstvem financí.

§ 6.

Duchovním, kteří jsou činní jinak než je uve-
dono v § 1, odst. 2, může Státní úřad pro věci
církevní v dohodě s ministerstvem financí při-
znati osobní požitky, požádají-li o to písemně.

§ 7.

(1) Na místa zřízená se státním souhlasem
mohou býti ustanoveni a osobní požitky podle
tohoto nařízení mohou pobírat jen duchovní,
kteří jsou českoslovenští státní občané, státně
spolehliví, bezúhonní a vyhovují i jinak vše-
obecným podmínkám pro přijetí do státní
služby.

(2) V případech hodných zvláštního zřetele
povoluje Státní úřad pro věci církevní výjim-
ku, pokud jde o československé státní občanství,
a to na žádost duchovního nebo přísluš-
ného církevního orgánu aneb z moci úřední.

§ 8.

(1) Osobní požitky duchovních uvedených
v § 1, odst. 2 tvoří základní plat, hodnostní
přídavek a odměna za vyšší výkon. Vyplácejí
se stejně jako služební příjmy státních za-
městnanců.

(2) Hodnostní přídavek může býti přiznán
duchovním, kteří zastávají úřad spojený se
zvláštní odpovědností. Mimořádné pracovní za-
tížení duchovního, jeho veřejná činnost, jakož
i jeho podíl na budovatelském úsilí pracují-
cího lidu mohou býti zhodnoceny odměnou za
vyšší výkon.

§ 9.

(1) Základní plat činí 36.000.— Kčs ročně
a zvyšuje se po každých třech letech započí-
tatelné služební doby o 3.600.— Kčs ročně,
nejvýše však celkem dvanáctkrát.

(2) Započítatelnou služební dobou se rozumí
doba strávená v jakékoliv církevní funkci, ve
veřejné nebo vojenské službě a ve službě sou-
kromé, a to ve stejném rozsahu jako u stá-
tních zaměstnanců.

(3) Základní plat se snižuje o jiný stálý
příjem, jehož duchovní požívá z veřejných
prostředků. Toto ustanovení se nevztahuje na
odměny za výkon duchovenské péče ve veřej-
ných ústavech, na odměny za vyučování ná-
boženství na školách, na platy členů vlády,
sboru pověřenců, Národního shromáždění,
Slovenské národní rady a na odměny členů ná-
rodních výborů.

§ 10.

Duchovním náleží dávky na děti vlastní, ne-
vlastní, osvojené, schovance a vnuky obdobně
podle předpisů platných pro státní zaměst-
nance.

§ 11.

(1) Pro přiznání hodnostního přídavku za-
řazují se duchovní podle míry odpovědnosti a
podle významu zastávaného úřadu do těchto
stupnic:

I. duchovní správce, protopresbyteri (pro-
tojereji), úředníci eparchiální a exarchátní
rady;

II. okružní protopresbyteri, rektori a učitelé
semináře, vedoucí tajemníci odborů a archivu
eparchiální a exarchátní rady, členové církevního
odboru eparchiální a exarchátní rady,
členové duchovních soudů, igumeni, předsta-
vení katedrálních chrámů, osobní tajemníci
biskupů;

III. archimandrita, kancelář exarchátu, úra-
dující představení církevních odborů epar-
chiální rady a exarchátu, metropolitní proto-
presbyteri, ředitelé eparchiální a exarchátní
kanceláře;

IV. exarcha, metropolitě, arcibiskupové,
eparchiální biskupové, biskupové-vikáři (epar-
chiální archijerejové), metropolitní adminis-
trátoři.

(2) Hodnostní přídavek činí ročně:

v I. stupnici	12.000.— Kčs,
ve II. stupnici	24.000.— Kčs,
ve III. stupnici	36.000.— Kčs,
ve IV. stupnici	48.000.— Kčs.

(3) Duchovním zařazeným do I. a II. stupnice přiznává hodnostní přídavek krajský národní výbor, duchovním zařazeným do III. a IV. stupnice Státní úřad pro věci církevní.

§ 12.

(1) Odměna za vyšší výkon činí nejvýše 2.000.— Kčs měsíčně. Úhrn odměn nesmí přesahovati 15% celkového nákladu na základní platy a hodnostní přídavky.

(2) O přiznání odměny a její výši rozhoduje po slyšení příslušného církevního orgánu u duchovních III. a IV. stupnice Státní úřad pro věci církevní, u ostatních duchovních krajský národní výbor.

§ 13.

(1) Duchovním náleží náhrada cestovních, stěhovacích a jiných výloh za nezbytně nutné služební cesty obdobně podle předpisů platných pro státní zaměstnance.

(2) Cesty jest předem hlásiti okresnímu národnímu výboru trvalého úředního působistě, vyjímajíc cesty, které nestrpí odkladu.

(3) Cestovní účty se předkládají měsíčně okresnímu národnímu výboru, aby je upravil a předložil krajskému národnímu výboru k rozhodnutí o náhradě.

§ 14.

(1) Duchovní v duchovní správě jsou povinni bezplatně vyučovati náboženství na školách prvního a druhého stupně, není-li v církevní obci o vyučování náboženství postaráno zvláštním učitelem náboženství.

(2) Bezplatná vyučovací povinnost činí u pomocných duchovních 10 hod. týdně, u samostatných duchovních správců 8 hod. týdně; duchovní s funkcí dozorců tuto povinnost nemají.

(3) Do rozsahu bezplatné vyučovací povinnosti započítává se cesta do školy a zpět, činí-li vzdálenost školy od bydliště alespoň 1,5 km, a to tak, že se 4 km cesty počítají za jednu vyučovací hodinu.

(4) Nedosahuje-li v některé církevní obci celkový počet všech vyučovacích hodin rozsahu stanoveného v odstavci 2, považuje se bezplatná vyučovací povinnost duchovního za solněnu.

(5) Převyšuje-li vyučování rozsah bezplatné vyučovací povinnosti, honorují se nadpočetné vyučovací hodiny, cesty v to nepočítajíc, podle příslušných předpisů, a za cesty tam a zpět přísluší duchovnímu náhrada podle § 13, odst. 1.

(6) Jestliže duchovní v některém týdnu bez vlastního zavinění nemohl splniti bezplatnou vyučovací povinnost, nemá to za následek zkrácení honoráře za nadpočetné vyučovací hodiny v jiných týdnech.

§ 15.

(1) Duchovní a jejich rodinní příslušníci mají nárok na pensijní zabezpečení obdobně podle předpisů platných pro státní zaměstnance.

(2) Pensijní základnu tvoří 75% poslední dosaženého základního platu a hodnostního přídavku.

§ 16.

(1) Jakoukoliv duchovenskou činnost mohou vykonávati náboženští funkcionáři jen se státním souhlasem.

(2) Státní souhlas si duchovní vyžádá od krajského národního výboru svého trvalého bydliště, po případě jeho prostřednictvím od Státního úřadu pro věci církevní (duchovní III. stupnice) nebo od vlády (duchovní IV. stupnice).

§ 17.

(1) Každé ustanovení (volba, jmenování) duchovního na místo zřízené se státním souhlasem vyžaduje předchozí souhlas státu.

(2) Předchozí státní souhlas se opatřuje takto:

a) při jmenování duchovních vyžádá si státní souhlas příslušný církevní orgán, a to u pomocných duchovních a duchovních I. a II. stupnice od krajského národního výboru, do jehož obvodu dotyčné uprázdněné místo náleží, u duchovních III. stupnice od Státního úřadu pro věci církevní a u duchovních IV. stupnice od vlády;

b) při volbě pomocných duchovních a duchovních I. a II. stupnice vyžádá si státní souhlas kandidující duchovní od krajského národního výboru, do jehož obvodu dotyčné uprázdněné místo náleží;

c) při volbě duchovních III. stupnice vyžádá si státní souhlas od Státního úřadu pro věci církevní buď kandidující duchovní sám nebo příslušný církevní orgán;

d) při volbě duchovních IV. stupnice vyžádá ústředí církve státní souhlas od vlády pro všechny kandidáty, kteří byli příslušným církevním orgánem navrženi nebo se sami o volbu ucházejí. Vláda může souhlas odepřít jen z důvodů politických námitek proti osobě kandidátově.

(3) Nevznese-li státní orgán příslušný podle odstavce 2 námitek proti navrženému duchov-

nímu do 30 dnů, může být duchovní jmenován, po př. volen. Státní souhlas může být udělen i více kandidátům najednou.

(4) Provedení volby a její výsledek ohlásí příslušný církevní orgán do 14 dnů státnímu orgánu, který vyslovil souhlas s kandidaturou.

§ 18.

(1) Ustanovení duchovního bez státního souhlasu má za následek, že se duchovnímu nedostane osobních požitků a místo se považuje za uprázdněné.

(2) Pozbude-li duchovní způsobilosti pro ustanovení ve smyslu § 7, odst. 1, projedná orgán příslušný podle § 17, odst. 2 případ s příslušným církevním orgánem; nebude-li do 14 dnů zjednána náprava, požádá, aby příslušný církevní orgán duchovního odstranil a rozhodne současně, nemá-li duchovnímu být zastavena výplata osobních požitků. Nevyhoví-li církevní orgán žádosti za odstranění duchovního do 30 dnů, považuje se místo za uprázdněné.

(3) Uprázdňená místa jest obsaditi nejdéle do 30 dnů; po uplynutí této lhůty může stát učinit opatření potřebná k zajištění řádného chodu duchovní správy, církevní administrativy nebo výchovy duchovních. V odůvodněných případech může Státní úřad pro věci církevní výjimečně povolit prodloužení lhůty.

§ 19.

(1) Předpokladem výkonu duchovenské činnosti je složení slibu věrnosti Československé republice.

(2) Slib zní: „Slibuji na svou čest a svědomí, že budu věren Československé republice a jejímu lidově demokratickému zřízení a že nepodniknu nic, co by bylo proti jejím zájmům, bezpečnosti a celistvosti. Budu jako občan lidově demokratického státu plnit, svědomitě povinnosti, jež vyplývají z mého postavení, a vynasnažím se podle svých sil podporovat budovatelské úsilí směřující k blahu lidu“.

(3) Tento slib skládají pomocní duchovní a duchovní I. stupnice do rukou předsedy okresního národního výboru, duchovní II. stupnice do rukou předsedy krajského národního výboru, duchovní III. stupnice do rukou ministra, pověřeného řízením Státního úřadu pro věci církevní, a duchovní IV. stupnice do rukou předsedy vlády.

§ 20.

(1) O každém duchovním vede krajský národní výbor evidenční list, do něhož se zapi-

sují osobní data, rozhodná pro služební poměr, pro přiznání a výměru osobních požitků a pro nárok na sociální dávky.

(2) Duchovní ohlásí tato data ihned, jakmile byl po prvé ustanoven, a oznamuje všechny změny, které se týkají jeho služebního poměru.

§ 21.

(1) Osobní požitky podle tohoto nařízení nahrazují všechny dosavadní stálé požitky, které duchovním plynou z jejich povolání nebo v souvislosti s ním, nebo ze státních prostředků, po př. z veřejných fondů podle dosavadních právních předpisů, jakož i všechny individuální osobní přídavky, podpory, výpomoci nebo odměny.

(2) Ustanovení odstavce 1 se nevztahuje na platy a odměny uvedené v § 9, odst. 3, větě druhé.

§ 22.

(1) Stát hradí církvi řádné věcné náklady a náklady na obstarávání prací osobami, které nejsou duchovními.

(2) Na mimořádné věcné náklady poskytne stát v odůvodněných případech zvláštní pomoc.

§ 23.

(1) Věcné náklady jsou náklady bohoslužebné a náklady správní.

(2) Náklady bohoslužebnými rozumějí se náklady na církevní budovy, bohoslužebná zařízení a bohoslužebné úkony.

(3) Náklady správní jsou náklady spojené s provozem církevních úřadů.

§ 24.

(1) Řádnými náklady jsou náklady každoročně pravidelně se opakující. Patří k nim i náklady na běžné udržovací opravy budov a vnitřního zařízení.

(2) Mimořádnými náklady se rozumějí investice stavební i nestavební, nákladné obnovy vnitřního zařízení a pod.

§ 25.

(1) Výše řádných věcných nákladů se zkoumá v rámci exarchátu na základě dílčích rozpočtů a závěrečných účtů jednotlivých církevních složek.

(2) Rozpočty musí být sestaveny podle zásad státního rozpočtu, při čemž jest dbáti na prosté úspornosti. Bližší pokyny pro sestavení

rozpočtů i závěrečných účtů vydá Státní úřad pro věci církevní v dohodě s ministerstvem financí.

(3) Z dílčích rozpočtů jednotlivých složek sestaví exarchátní rada celkový rozpočet na příští rok, který předloží do konce měsíce března běžného roku Státnímu úřadu pro věci církevní ke schválení spolu s obdobně vypracovaným závěrečným účtem za minulý rok.

(4) Pro rok 1950 jest nutno předložit rozpočet do 15. listopadu 1949.

§ 26.

(1) Na základě předložených rozpočtů a závěrečných účtů vyměří Státní úřad pro věci církevní částku nutnou k úhradě skutečné potřeby církve.

(2) Skutečná potřeba je rozdíl mezi celkovým celoročním vydáním a příjmem.

(3) Do příjmů se započítává výnos veškerého nemovitého i movitého majetku bez rozdílu, zda doposud sloužil k úhradě nákladů osobních nebo věcných, dále výnos všech majetkových práv, jakož i církevní daň, sbírky, dary, dědictví, odkazy a veškeré ostatní příjmy s výjimkou dobrovolných příspěvků při církevních úkonech.

(4) Aby byl získán podklad ke zjištění příjmů podle předchozího odstavce, provede exarchátní rada soupis veškerého majetku a majetkových práv všech církevních složek, včetně jednotlivých komunit, ústavů, nadací a fondů.

(5) Soupisy majetku předloží exarchátní rada do 31. ledna 1950 Státnímu úřadu pro věci církevní, jemuž bude pravidelně ročně hlásiti změny ve stavu majetku ke dni 31. prosince každého roku.

§ 27.

Stát dozírá na církevní majetek tím, že zkoumá církevní hospodaření a vyhrazuje si předchozí schválení všech důležitých majetkově právních jednání týkajících se tohoto majetku. Výkon působnosti jednotlivých orgánů upraví Státní úřad pro věci církevní.

§ 28.

(1) O zvláštní pomoc na mimořádné věcné náklady žádají jednotlivé církevní složky Státní úřad pro věci církevní prostřednictvím exarchátní rady.

(2) Žádosti je nutno doložit takovými doklady, z nichž by bylo patrné, že potřeba je nezbytná, že se uspokojuje hospodárně a že je na ni v jednotném hospodářském plánu pamatováno.

§ 29.

Veškeré závazky přispívat na účely církve, jejich složek, komunit, ústavů, nadací, kostelů a fondů, opírající se o jakékoliv právní důvody nebo dlouholeté zvyklosti, zanikají s výjimkou závazků členů církve vyplývajících ze zřízení státem schváleného.

§ 30.

(1) Ústavy pro výchovu duchovních jsou exarchátní, eparchiální a monastýrská bohoslovecká učiliště a duchovní semináře.

(2) Stát hradí jejich osobní i věcné náklady.

§ 31.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem 1. listopadu 1949; provede je ministr pověřený řízením Státního úřadu pro věci církevní v dohodě s ministrem financí.

Zápotocký v. r.

Dr. Čepička v. r.

223.

Vládní nařízení

ze dne 18. října 1949

o hospodářském zabezpečení náboženských společností státem.

Vláda republiky Československé nařizuje podle zákona ze dne 14. října 1949, č. 218 Sb., o hospodářském zabezpečení církví a náboženských společností státem:

§ 1.

(1) Duchovní, kazatelé, rabíni a pod. (dále jen duchovní) jsou zaměstnanci náboženské společnosti; jejich odbornou způsobilost posuzuje příslušný orgán náboženské společnosti.

(2) Osobní požitky duchovních poskytuje stát, pokud s jeho souhlasem působí v duchovní správě, administrativě náboženské společnosti nebo v ústavech pro výchovu duchovních.

§ 2.

(1) Duchovní působící v duchovní správě jest duchovní, který se souhlasem státu vykonává buď samostatně nebo pomocně duchovní

správu v určité náboženské obci (sborovém obvodu a pod.) na místě zřízeném se státním souhlasem.

(2) Duchovní správou se rozumí duchovenská péče o členy náboženské společnosti určité náboženské obce, jakož i výkon náboženských úkonů z ní plynoucích.

(3) Pomocní duchovní mohou být ustanoveni, vyžadují-li to potřeby duchovenské péče (rozsáhlost náboženské obce, početnost příslušníků náboženské obce, pastorační ve veřejných ústavech, na př. v nemocnicích a pod.).

§ 3.

Duchovní působící v administrativě náboženské společnosti jsou duchovní zaměstnaní se souhlasem státu ve vyšších jejích složkách na místech zřízených se státním souhlasem.

§ 4.

Duchovní působící v ústavech pro výchovu duchovních jsou duchovní působící se souhlasem státu jako učitelé bohosloveckých učilišť a jako činovníci bohosloveckých seminářích na místech zřízených se státním souhlasem.

§ 5.

(1) Za místa zřízená se státním souhlasem se považují ta místa, která Státní úřad pro věci církevní po slyšení příslušného orgánu náboženské společnosti za taková prohlásí.

(2) Zřízení nových míst vyžaduje souhlas Státního úřadu pro věci církevní v dohodě s ministerstvem financí.

§ 6.

Duchovním, kteří jsou činní jinak než je uvedeno v § 1, odst. 2, může Státní úřad pro věci církevní v dohodě s ministerstvem financí po slyšení příslušného orgánu náboženské společnosti přiznati osobní požitky, požádají-li o to písemně.

§ 7.

(1) Na místa zřízená se státním souhlasem mohou být ustanoveni a osobní požitky podle tohoto nařízení mohou pobírat jen duchovní, kteří jsou českoslovenští státní občané, státně spolehliví, bezúhonní a vyhovují i jinak všeobecným podmínkám pro přijetí do státní služby.

(2) V případech hodných zvláštního zřetele povoluje Státní úřad pro věci církevní výjimku, pokud jde o československé státní občanství, a to na žádost duchovního nebo příslušného orgánu náboženské společnosti aneb z moci úřední

§ 8.

(1) Osobní požitky duchovních uvedených v § 1, odst. 2 tvoří základní plat, hodnostní přídavek a odměna za vyšší výkon. Vyplácejí se stejně jako služební příjmy státních zaměstnanců.

(2) Hodnostní přídavek může být přiznán duchovním, kteří zastávají úřad spojený se zvláštní odpovědností. Mimořádné pracovní zatížení duchovního, jeho veřejná činnost, jakož i jeho podíl na budovatelském úsilí pracujícího lidu mohou být zhodnoceny odměnou za vyšší výkon.

§ 9.

(1) Základní plat činí 36.000.— Kčs ročně a zvyšuje se po každých třech letech započítatelné služební doby o 3.600.— Kčs ročně, nejvýše však celkem dvanákrát.

(2) Započítatelnou služební dobou se rozumí doba ztrávená v jakékoliv náboženské funkci, ve veřejné nebo vojenské službě a ve službě soukromé, a to ve stejném rozsahu jako u státních zaměstnanců.

(3) Základní plat se snižuje o jiný stálý příjem, jehož duchovní požívá z veřejných prostředků. Toto ustanovení se nevztahuje na odměny za výkon duchovenské péče ve veřejných ústavech, na odměny za vyučování náboženství na školách, na platy členů vlády, sboru pověřenců, Národního shromáždění, Slovenské národní rady a na odměny členů národních výborů.

§ 10.

Duchovním náleží na děti vlastní, nevlastní, osvojené, schovance a vnuky obdobně podle předpisů platných pro státní zaměstnance.

§ 11.

(1) Pro přiznání hodnostního přídavku zařazují se duchovní podle míry odpovědnosti a podle významu zastávaného úřadu do těchto stupnic:

I. samostatní duchovní správcové, duchovní s funkcí dozorců a pod.;

II. představení bohosloveckých seminářů, učitelé bohosloveckých učilišť, rabíni, tajemníci ústředí náboženských společností a pod.;

III. oblastní duchovní správcové, ředitel bohosloveckého učiliště a pod.;

IV. duchovenský představitel náboženské společnosti.

(2) Hodnostní přídavek činí ročně:

v I. stupnici	12.000.— Kčs,
ve II. stupnici	24.000.— Kčs,
ve III. stupnici	36.000.— Kčs,
ve IV. stupnici	48.000.— Kčs.

(3) Duchovním zařazeným do I. a II. stupnice přiznává hodnostní přídavek krajský národní výbor, duchovním zařazeným do III. a IV. stupnice Státní úřad pro věci církevní.

§ 12.

(1) Odměna za vyšší výkon činí nejvýše 2.000.— Kčs měsíčně. Úhrn odměn nesmí přesahovati 15% celkového nákladu na základní platy a hodnostní přídavky.

(2) O přiznání odměny a její výši rozhoduje po slyšení příslušného orgánu náboženské společnosti u duchovních III. a IV. stupnice Státní úřad pro věci církevní, u ostatních duchovních krajský národní výbor.

§ 13.

(1) Duchovním náleží náhrada cestovních, stěhovacích a jiných výloh za nezbytně nutné služební cesty obdobně podle předpisů platných pro státní zaměstnance.

(2) Cesty jest předem hlásiti okresnímu národnímu výboru trvalého úředního působíště, vyjímajíc cesty, které nestrpí odkladu.

(3) Cestovní účty se předkládají měsíčně okresnímu národnímu výboru, aby je upravil a předložil krajskému národnímu výboru k rozhodnutí o náhradě.

§ 14.

(1) Duchovní v duchovní správě jsou povinni bezplatně vyučovati náboženství na školách prvního a druhého stupně, není-li ve sborovém obvodu o vyučování náboženství postaráno zvláštním učitelem náboženství.

(2) Bezplatná vyučovací povinnost činí u pomocných duchovních 10 hod. týdně, u samostatných duchovních správců 8 hod. týdně; duchovní s funkcí dozorců tuto povinnost nemají.

(3) Do rozsahu bezplatné vyučovací povinnosti započítává se cesta do školy a zpět, činí-li vzdálenost školy od bydliště alespoň 1,5 km, a ta tak, že se 4 km cesty počítají za jednu vyučovací hodinu.

(4) Nedosahuje-li v některém sborovém obvodu celkový počet všech vyučovacích hodin rozsahu stanoveného v odstavci 2, považuje se bezplatná vyučovací povinnost duchovního za splněnou.

(5) Převyšuje-li vyučování rozsah bezplatné vyučovací povinnosti, honorují se nadpočetné vyučovací hodiny, cesty v to nepočítajíc, podle příslušných předpisů, a za cesty tam i zpět přísluší duchovnímu náhrada podle § 13, odst. 1.

(6) Jestliže duchovní v některém týdnu bez vlastního zavinení nemohl splnit bezplatnou vyučovací povinnost, nemá to za následek zkrácení honoráře za nadpočetné vyučovací hodiny v jiných týdnech.

§ 15.

(1) Duchovní a jejich rodinní příslušníci mají nárok na pensijní zabezpečení obdobně podle předpisů platných pro státní zaměstnance.

(2) Pensijní základnu tvoří 75% posledně do-
saženého základního platu a hodnostního pří-
dávku.

§ 16.

(1) Jakoukoliv duchovenskou činnost mohou vykonávat duchovní jen se státním souhlasem.

(2) Státní souhlas si duchovní vyžádá od krajského národního výboru svého trvalého bydliště, po př. jeho prostřednictvím od Státního úřadu pro věci církevní (duchovní III. stupnice) nebo od vlády (duchovní IV. stupnice).

§ 17.

(1) Každé ustanovení (volba, jmenování) duchovního na místo zřízené se státním souhlasem vyžaduje předchozí souhlas státu.

(2) Předchozí státní souhlas se opatřuje takto:

a) při jmenování duchovních vyžádá si státní souhlas příslušný orgán náboženské společnosti, a to u pomocných duchovních a duchovních I. a II. stupnice od krajského národního výboru, do jehož obvodu dotyčné uprázdněné místo náleží, u duchovních III. stupnice od Státního úřadu pro věci církevní a u duchovních IV. stupnice od vlády;

b) při volbě pomocných duchovních a duchovních I. a II. stupnice vyžádá si státní souhlas kandidující duchovní od krajského národního výboru, do jehož obvodu dotyčné uprázdněné místo náleží;

c) při volbě duchovních III. stupnice vyžádá si státní souhlas od Státního úřadu pro věci církevní buď kandidující duchovní sám nebo příslušný orgán náboženské společnosti;

d) při volbě duchovních IV. stupnice vyžádá ústředí náboženské společnosti státní souhlas od vlády pro všechny kandidáty, kteří byli příslušným orgánem náboženské společnosti navrženi

nebo se sami o volbu ucházejí. Vláda může souhlas odepřít jen z důvodů politických námitek proti osobě kandidátově.

(3) Nevznes-li státní orgán příslušný podle odstavce 2 námitek proti navrženému duchovnímu do 30 dnů, může být duchovní jmenován, po př. volen. Státní souhlas může být udělen i více kandidátům najednou.

(4) Provedení volby a její výsledek ohlásí příslušný orgán náboženské společnosti do 14 dnů státnímu orgánu, který vyslovil souhlas s kandidaturou.

§ 18.

(1) Ustanovení duchovního bez státního souhlasu má za následek, že se duchovnímu nedostane osobních požitků a místo se považuje za uprázdněné.

(2) Pczbude-li duchovní způsobilosti pro ustanovení ve smyslu § 7, odst. 1, projedná orgán příslušný podle § 17, odst. 2 případ s příslušným orgánem náboženské společnosti; nebude-li do 14 dnů zjednána náprava, požádá, aby příslušný orgán náboženské společnosti duchovního odstranil a rozhodne současně, nemá-li duchovnímu býti zastavena výplata osobních požitků. Nevyhoví-li orgán náboženské společnosti žádosti za odstranění duchovního do 30 dnů, považuje se místo za uprázdněné.

(3) Uprázdněná místa jest obsaditi nejdéle do 30 dnů; po uplynutí této lhůty může stát učiniti opatření potřebná k zajištění řádného chodu duchovní správy, administrativy náboženské společnosti nebo výchovy duchovních. V odůvodněných případech může Státní úřad pro věci církevní výjimečně povolit prodloužení lhůty.

§ 19.

(1) Předpokladem výkonu duchovenské činnosti je složení slibu věrnosti Československé republice.

(2) Slub zní: „Slibuji na svou čest a svědomí, že budu věren Československé republice a jejímu lidově demokratickému zřízení a že nepodniknu nic, co by bylo proti jejím zájmům, bezpečnosti a celistvosti. Budu jako občan lidově demokratického státu plnit svědomitě povinnosti, jež vyplývají z mého postavení, a vynasnažím se podle svých sil podporovat budovatelské úsilí směřující k blahu lidu“.

(3) Tento slub skládají pomocní duchovní a duchovní I. stupnice do rukou předsedy okresního národního výboru, duchovní II. stupnice do rukou předsedy krajského národního výboru a duchovní III. stupnice do rukou ministra, pově-

řeného řízením Státního úřadu pro věci církevní. Duchovenský představitel náboženské společnosti skládá přísahu do rukou předsedy vlády.

§ 20.

(1) O každém duchovním vede krajský národní výbor evidenční list, do něhož se zapisují osobní data, rozhodná pro služební poměr, pro přiznání a výměru osobních požitků a pro nárok na sociální dávky.

(2) Duchovní ohlásí tato data ihned, jakmile byl po prvé ustanoven, a oznamuje všechny změny, které se týkají jeho služebního poměru.

§ 21.

(1) Osobní požitky podle tohoto nařízení nahrazují všechny dosavadní stálé požitky, které duchovním plynou z jejich povolání nebo v souvislosti s ním, nebo ze státních prostředků, po př. z veřejných fondů podle dosavadních právních předpisů, jakož i všechny individuální osobní přídatky, podpory, výpomoci nebo odměny.

(2) Ustanovení odstavce 1 se nevztahuje na platy a odměny uvedené v § 9, odst. 3, větě druhé.

§ 22.

(1) Stát hradí náboženské společnosti řádné věcné náklady a náklady na obstarávání prací osobami, které nejsou duchovními.

(2) Na mimořádné věcné náklady poskytne stát v odůvodněných případech zvláštní pomoc.

§ 23.

(1) Věcné náklady jsou náklady bohoslužebné a náklady správní.

(2) Náklady bohoslužebnými rozumějí se náklady na kultové budovy, bohoslužebná zařízení a bohoslužebné úkony.

(3) Náklady správní jsou náklady spojené s provozem úřadů náboženské společnosti.

§ 24.

(1) Řádnými náklady jsou náklady každoročně pravidelně se opakující. Patří k nim i náklady na běžné udržovací opravy budov a vnitřního zařízení.

(2) Mimořádnými náklady se rozumějí investice stavební i nestavební, nákladné obnovy vnitřního zařízení a pod.

§ 25.

(1) Výše řádných věcných nákladů se zkoumá v rámci náboženské společnosti na základě

dílčích rozpočtů a závěrečných účtů jednotlivých jejich složek.

(2) Rozpočty musí býti sestaveny podle zásad státního rozpočtu, při čemž jest dbáti na prosté úspornosti. Bližší pokyny pro sestavování rozpočtů a závěrečných účtů vydá Státní úřad pro věci církevní v dohodě s ministerstvem financí.

(3) Z dílčích rozpočtů jednotlivých složek sestaví ústředí náboženské společnosti celkový rozpočet na příští rok, který předloží do konce měsíce března běžného roku Státnímu úřadu pro věci církevní ke schválení spolu s obdobně vypracovaným závěrečným účtem za minulý rok.

(4) Pro rok 1950 jest nutno předložiti rozpočet do 15. listopadu 1949.

§ 26.

(1) Na základě předložených rozpočtů a závěrečných účtů vyměří Státní úřad pro věci církevní částku nutnou k úhradě skutečné potřeby náboženské společnosti.

(2) Skutečná potřeba je rozdíl mezi celkovým celoročním vydáním a příjmem.

(3) Do příjmů se započítává výnos veškerého nemovitého a movitého majetku náboženské společnosti bez rozdílu, zda doposud sloužil k úhradě nákladů osobních nebo věcných, dále výnos všech majetkových práv, jakož i náboženská daň, sbírky, dary, dědictví, odkazy a veškeré ostatní příjmy s výjimkou dobrovolných příspěvků při náboženských úkonech.

(4) Aby byl získán podklad ke zjištění příjmů podle předchozího odstavce, provede ústředí náboženské společnosti soupis veškerého majetku a majetkových práv všech složek, včetně jednotlivých komunit, ústavů, nadací a fondů.

(5) Soupisy majetku předloží ústředí náboženské společnosti do 31. ledna 1950 Státnímu úřadu pro věci církevní, jemuž bude pravidelně ročně hlásiti změny ve stavu majetku ke dni 31. prosince každého roku.

§ 27.

Stát dozírá na majetek náboženské společnosti tím, že zkoumá její hospodaření a vyhrazuje si předchozí schvalování všech důležitých majetkově právních jednání týkajících se tohoto majetku. Výkon působnosti jednotlivých orgánů v tomto ohledu upraví Státní úřad pro věci církevní.

§ 28.

(1) O zvláštní pomoc na mimořádné věcné náklady žádají jednotlivé složky náboženské společnosti Státní úřad pro věci církevní prostřednictvím svého ústředí.

(2) Žádosti je nutno doložit takovými doklady, z nichž by bylo patrné, že potřeba je nezbytná, že se uspokojuje hospodárně a že je na ni v jednotném hospodářském plánu pamatováno.

§ 29.

Veškeré závazky přispívat na účely náboženské společnosti, jejich složek, komunit, ústavů, nadací, kostelů a fondů, opírající se o jakékoliv právní důvody nebo dlouholeté zvyklosti, zanikají s výjimkou závazků členů náboženské společnosti, vyplývajících ze zřízení státem schváleného.

§ 30.

(1) Ústavy pro výchovu duchovních jsou bohoslovecká učiliště a bohoslovecké semináře.

(2) Stát hradí jejich osobní i věcné náklady.

§ 31.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem 1. listopadu 1949; provede je ministr pověřený řízením Státního úřadu pro věci církevní v dohodě s ministrem financí.

Zápotocký v. r.

Dr. Čepička v. r.

